

بررسی ماهیت وجوب ذاتی واجب الوجود و امتناع تبدل آن به وجوب

بالغیر (۱)

أعوذ بالله من الشيطان الرجيم بسم الله الرحمن الرحيم

ارتباط واجب الوجود با واجب الوجود دیگر و کیفیت تعلق ممکن ذاتی با واجب بالذات

این بحث خیلی مطلب چندانی ندارد حالا گرچه
خب علی کل حال بی لطف هم نیست. در واقع ایشان
نتیجه بحث‌های گذشته نسبت به مسئله ارتباط
واجب الوجود با واجب الوجود دیگر و کیفیت تعلق
ممکن ذاتی با واجب بالذات و نتیجه این مسائل را
در این مطلب در ارتباط ممکن بالذات با واجب
متعال مطرح می‌کنند. صحبت به اینجا رسید که
واجب الوجود بالذات نمی‌تواند واجب بالغیر باشد
و همین‌طور ممتنع بالذات نمی‌تواند ممتنع بالغیر
باشد. این مسائل مطرح شد و دلیلش هم روشن
است به جهت اینکه یک حیثیت مقتضی برای وجوب
ذاتی، آن حیثیت که علت برای غناء عن الغیر است با
وجودش نمی‌تواند متبدل به بالغیر بشود و اگر
بخواهد متبدل بشود لازمه‌اش این است که موضوع

از مسئله ذاتی بودن، تبدل ماهوی به امکان ذاتی پیدا کند و این خلاف فرض در موضوع مسئله است.

وقتی که وجود موضوع و تشخیص، وجود بالذات بود و محتاج إلى الغير نبود، لازمه احتیاج بالغیر امکان ذاتی بودن آن است و این با فرض مسئله منافات دارد لذا هم در مسئله امتناع و هم در مسئله وجوب ذاتی مطلب به همین کیفیتی است که در اینجا صحبت شد. و لذا براساس این مسئله ایشان می فرمایند: همان طوری که برگشت ممکن بالذات و واجب بالغیر به امکان ذاتی است همین طور برگشت امتناع بالغیر به امکان ذاتی است و ممکن بالذات از نقطه نظر حیطة وجودی هیچ گاه نمی تواند به کنه مسئله واجب بالذات برسد و همین طور ممکن بالذات که منظور ایشان انسان است، نمی تواند به مسئله امتناع بالذات برسد.

محدود بودن مدرکات انسان به حدود امکانی

در مسئله و مطلب اول به خاطر علو مرتبه واجب بالذات و وجود وجوبی بالذات است به خاطر رتبه اعلی و محوَضت در وجود، انسان که مرتبه او مرتبه وجوب بالغیر و ممکن بالذات هست نمی تواند به آن

راه پیدا کند زیرا آن مرتبه ادراک، مادون مرتبه وجود حق متعال است و آن شعاع نور قاهر و باهر وجود حق، مجالی برای وصول مدرکات به آن مرتبه باقی نمی‌گذارد! و این مسئله مسئله واقعی و حق است زیرا مدرکات ما که محدود به حدود امکانی است، با آن وجود حق که خارج از حدود امکانی است نمی‌تواند هم‌سو و هم‌عدل قرار بگیرد و همین‌طور امتناع به ذاتی که محوَضت عدم است و عدم محض است، انسان نمی‌تواند به این مرتبه عدم محض برسد و هرچه که بخواهد تصور عدم کند بالأخره [این تصور] در یک محدوده‌ای از تصورات و تخیلات مشوب به وجود و متعلق به وجود می‌آید. واقعاً اگر شخصی بخواهد به آن عدم محض برسد، به‌خاطر شدت نقصان عدم نمی‌تواند به اینجا برسد همان‌طوری که به قول مرحوم حاجی که می‌فرماید:

مفهومه من أعرِفِ الأشياءِ *** و كُنْهه فی غاية الخفاء^۱

لزوم عدم شناخت حقایق براساس ماهیات و تخیلات

به جهت همان مسئله عدم تطرّق ماهیت و حدود

^۱. شرح المنظومة، تعلیقه حسن زاده آملی، ج ۲، ص ۵۹.

در آن مرتبه وجودی است و از آنجایی که انسان در
حیطه تصورات خودش مخصوصاً عقول ناقصه
دائماً با محدودات و ماهیات سروکار دارد، همیشه
می‌خواهد یک امر حقیقی و واقعی را با محدوده
ماهیات بشناسد و محک بزند و این یک مسئله مهمی
است که مخصوصاً فرد سالک و عالم باید به این
مسئله خیلی توجه کند که همیشه در شناخت حقایق،
محدوده ماهیات را کنار بزند و هیچ وقت نباید حقایق
را با ماهیات و با محدوده تخیلات بشناسد. همیشه
باید کلام امیرالمؤمنین علیه السلام را مدّ نظر قرار
بدهیم که فرمودند: «**إِعْرَفِ الْحَقَّ تَعْرِفَ أَهْلَهُ**»^۱ این
مسئله مسئله‌ای اساسی است که انسان نباید در
شناخت حق هیچ محدودیتی قائل شود و نباید حق
را با قوالب و ظواهر بسنجد و نباید اینها را میزان قرار
بدهد زیرا اینها از بین می‌روند.

نقد بر کلام شریعتی در کتاب حرکت تاریخ

شریعتی یک مطلبی را نقل کرده بود البته خود
مطلب فی حدّ نفسه مطلب بدی نیست ولی استفاده‌ای

۱. إرشاد القلوب، ج ۲، ص ۲۹۶؛ بحار الأنوار، ج ۶، ص ۱۷۸.

که می‌خواست بکند، استفاده غلطی است. ایشان در کتاب حرکت تاریخ خود دارند: - خیلی وقت پیش این را دیده بودم و الآن یک دفعه یادم آمد - که اگر انسان بخواهد در بستر تاریخ گاهی اوقات یک حقایق واقعی و همیشگی و جاودانی را در قالب سنتی خودش قرار بدهد، با مرور زمان و تغییر و تبدلات شرایط محیط، وقتی که این قالب‌های سنتی از بین می‌روند طبعاً این واقعیت جاودانه و همیشگی هم چون در حضور و وجود و حرکت خودش وابسته به این قالب‌های سنتی است طبعاً آن‌هم از بین خواهد رفت، لذا انسان باید این مسئله توجه به حقایق را با قالب‌ها و ظرف‌هایی که این حقایق را در این ظرف‌ها قرار می‌دهد منفک کند تا اینکه آن حقایق و ارزش‌ها و مسائل قابل توجه بتواند بدون دستبرد و دستخوش تغییر و تحولات بماند. ایشان مثال برای اذان می‌زند یا مثال برای منبر و اینها می‌زند، ایشان می‌گوید: فرض کنید که اگر این مسئله اذان یا صحبت و خطابه را در قالب منبر که در زمان پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم وقتی صحبت می‌کردند

روی منبر صحبت می‌کردند، بخواهیم در آن قالب قرار بدهیم و با گذشت زمان بخواهیم این تبلیغ را فقط در چارچوب منبر رفتن و صحبت کردن محدود کنیم و بخواهیم در آن محدوده تبلیغ کنیم، امروزه که مسئله تبلیغ صورت دیگری پیدا کرده است با توجه به روزنامه‌ها، رادیوها، مجلات و تلویزیون - آن موقعی که ایشان بود طبعاً مسائل جدید و اینترنت و اینها هم نبود و الآن کیفیت مسائل تبلیغ و اطلاع‌رسانی به شکل دیگری درآمده است! - طبعاً اگر قرار باشد عده‌ای بخواهند این حقایق را در آن محدوده منبر خلاصه کنند بنابراین وقتی که منبر از بین می‌رود، آنها هم از بین خواهد رفت لذا چیز دیگری نمی‌تواند جای آن را بگیرد.

البته خب این مثالی که ایشان زده غلط است. انسان می‌تواند همین تبلیغات را هم با توجه به منبر انجام بدهد مثلاً با منبر در تلویزیون صحبت کنند، حالا اگر بخواهی روی منبر بنشینی بواسیر که نمی‌گیری! حتماً باید تریبون یا صندلی باشد؟! خب چطور شد تا قبل از اینکه [صندلی و تریبون] و این حرف‌ها باشد همه منبر می‌رفتند و یک‌دفعه انقلاب

شد و همه منبرها کنار رفت و روی صندلی می نشینند و پشت تریبون می روند؟! خب می خواهی حرف بزنی خجالت می کشی و کسر شأن است که بالای منبر بروی؟! قشنگ بالای منبر بنشین و صحبت کن. این غرب زدگی و فرهنگ زدگی است که در اینجا خلط شده است البته ایشان هم در اینجا خلط کرده اند. من فقط به عنوان مثال خواستم یک نکته ای که باید به آن توجه داشته باشیم را بگویم و فقط این مسئله را متذکر بشوم که انسان نباید این حقایق واقعی را در قالب ظواهر و مظاهر محصور کند و در آنجا بخواهد. آن وقت لذا ممکن است با تغییر قوالب، آن مسائل از بین برود!

نمونه ای از آفات حصر حقایق در ظواهر و قوالب

امیرالمؤمنینی را قبول داریم که همیشه عمامه به سر بگذارد و همیشه تسبیح به دست بگیرد و عبایش کاملاً موازی با پیراهن و قبایش باشد و نعلین زرد داشته باشد! این امیرالمؤمنین علیه السلام را قبول داریم. حالا اگر امیرالمؤمنین آمد و عمامه را کنار گذاشت و یک زره پوشید و شمشیر کشید، تمام آن معانی و ارزش هایی که در ذهنمان برای امام قرار

دادیم، همه با تغییر قالب از بین می‌رود! اینهایی که در زمان امیرالمؤمنین [به حضرت] پشت کردند بیخود نبوده‌ها! اینها امیرالمؤمنین همیشه مرتب و منظم و تسبیح به دست را علی می‌دانستند! اگر فردا امیرالمؤمنین با یک پیراهن و شلوار در خیابان می‌آمد و می‌گفت: امشب می‌خواهم با شما با پیراهن و شلوار در مسجد کوفه نماز بخوانم...، خیلی هم با حال است! او که پیراهن آستین کوتاه بر تن نمی‌کرد، یک پیراهن [بلند] با شلوار می‌پوشید، می‌خواهید بخوانید، نمی‌خواهید نخوانید! واقعاً در ذهن مردم تصور و تخیلی پیدا نمی‌شد؟! قطعاً پیدا می‌شد! حالا بعضی‌ها رد می‌کردند و بعضی‌ها در تخیلشان توقف می‌کردند و گیر می‌افتادند! امیرالمؤمنین بدون قالب علی است و علی با قالب دیگر علی نیست! امیرالمؤمنین می‌گوید: من علی هستم چه عمامه بر سرم بگذارم و چه خطبه بخوانم و چه همه لباسم را بیرون آورم و بی شلوار و بی لباس و این حرف‌ها باشم! یا یک لباس بر تن کنم یا لباس جنگ بر تن کنم، من همین هستم و هر که مرا می‌خواهد باید این را بخواند و باید با این وضع بخواند! مسئله این

است. باید این نکته را از اینجا استفاده کنیم که همیشه آن حقیقت واقع و معنا را [بینیم]!

تبیین حدیث «إِعْرِفِ الْحَقَّ تَعْرِفِ أَهْلَهُ»

امیرالمؤمنین علیه السلام که می فرماید: «**إِعْرِفِ الْحَقَّ تَعْرِفِ أَهْلَهُ**»؛ یعنی تو نگاه به من نکن که من الآن این لباس را پوشیده‌ام، این لباس را برمی دارم و به جای آن یک لباس دیگر می پوشم. معاویه یک عمامه صاف با شصت تا ترک بر سرش می گذاشت! دیده‌اید ترک‌های عمامه بعضی از علماء اعلام چنان مرتب و مدور است که آدم اصلاً فقط می خواهد عکس بگیرد؟! عکس که حیف است، نیم ساعت فیلم بگیرد و خیلی خوب و قشنگ این ترک‌ها را یکی یکی نگاه کند و ببیند چه منظم و مرتب است! آن وقت علامه طباطبائی [چه عمامه‌ای بر سرش می گذاشت]؟!!

لزوم عدم تقید انسان به قیود

من نمی گویم: انسان باید بی نظم باشد، بی نظم بودن و [نامرتب] بودن هم خودش به بیراهه رفتن و از پشت بام افتادن است! نه، ببخشید آن مسئله مسئله بی غیرتی و گشاد بازی و ولنگ و وازی است که

انسان می خواهد به اسم درویشی و صوفی گری جا
بزند ولیکن نه، قضیه این نیست! انسان مقید به قیود
نباشد، مطلب این است! مقید نبودن به قیود! مرحوم
آقا - رضوان الله تعالی علیه - که می نشستند و عمامه
را مرتب می کردند، همین مرحوم آقا وقتی که
عمامه شان افتاد هیچ طوری نشدند، همه هم نگاه
می کردند! قشنگ عمامه را برداشتم و گذاشتم،
خراب شده بود. گفتند: خراب است؟ گفتم: بله
دیگر می خواهید روی سرتان بگذارید. گفتند: خب
حالا [می گذاریم]. بعد جلو رفتند و گفتند: حالا
روی سرمان بگذارید. ما گذاشتیم و هیچ تغییری نه
در رفتارشان پیدا شد و نه هیچ [چیز دیگری]! در آن
قضیه ای که در مکه پیدا شد و زدند و کشتند و اینها،
خب بعد از آن جریان خیلی بر ایرانی ها سخت
گرفتند. ایشان که برای مدینه می آمدند، تعمداً
اتوبوس ها را شانزده ساعت در راه نگه داشته بودند!
خب اینها همه از برکات ... در مدینه یک روز با دو
سه نفر از آن افرادی که آنجا بودند وارد حرم پیغمبر
می شدند، می گفتند: آن مسئول کنار در بالای عمامه
آنها زد و عمامه آنها پرت شد به طوری که باز شد!

ایشان هیچ عکس‌العملی نشان ندادند و به آن طرف
رو کردند و گفتند که بردارید و دستتان بگیرید!
همین طوری یک ساعت یا دو ساعت و هر چقدر بود
بدون عمامه رفتند و زیارت کردند و نماز خواندند و
فلان کردند! اصلاً انگار نه انگار که هم‌چنین مسئله‌ای
اتفاق افتاده است و بعد به هتل برگشتند و گفتند:
حالا عمامه ما را ببند. حالا اگر ما بودیم چه کار
می‌کردیم؟! همان‌جا عمامه را برمی‌داشتیم و از حرم
منصرف می‌شدیم و دیگر به حرم نمی‌رفتیم و
می‌گفتیم: آقا آنجا ما را می‌بینند و بد است!
برمی‌گشتیم و می‌رفتیم. همین طوری عمامه را به
کناری انداختند.

ما که پیغمبر را با عمامه نمی‌خواهیم، چه عمامه
باشد یا نباشد! این مقصود و منظور است که چطور
انسان آن حقایق و آن واقعیت‌ها و اینها را به‌نحوی
در خودش جا بدهد که تبدل و تغیر ظواهر نتواند در
دیدگاه او تأثیرات منفی به‌وجود بیاورد! این یک
مسئله خیلی مهم است و اگر کسی به این مسئله
رسیده است دیگر شیطان نمی‌تواند با او کاری کند!

سلوک یعنی همین که انسان به این نقطه برسد!

امیرالمؤمنین علیه السلام می فرماید: «**إِعْرِفِ الْحَقَّ**

تَعْرِفِ أَهْلَهُ، إِعْرِفِ الْبَاطِلَ تَعْرِفِ أَهْلَهُ!» ظه

حسین می گفت: بعد از قرآن مثل این کلام نیامده

است! این حرف [خیلی مهمی] است و واقعاً جای

[تأمل دارد]. «**لَا يُعْرِفُ الْحَقَّ بِأَقْدَارِ الرَّجَالِ**»، همه

مردم مبتلا هستند و ما هم همین طور، ما هم مبتلا

هستیم!

شخصی از کسی تعریف می کرد که این شخص

چه محاسنی دارد و چقدر [شخص خوبی] است.

بعد از یک مدت و یکی دو سه سالی که گذشت

همان شخص شروع کرد چه چیزهایی گفت! گفتم:

۱. معاد شناسی، ج ۲، ص ۱۳۵، تعلیقه:

«در کتاب سیری در نهج البلاغه، ص ۱۸ گوید: "ظه حسین ادیب و نویسنده معروف مصری معاصر، در کتاب علی[ؑ] و بنوه، داستان مردی را نقل می کند که در جریان جنگ جمل دچار تردید می شود، با خود می گوید: چطور ممکن است شخصیت هایی از طراز طلحه و زبیر بر خطا باشند؟! درد دل خود را با خود علی علیه السلام در میان می گذارد، و از خود علی می پرسد که: مگر ممکن است چنین شخصیت های عظیم بی سابقه ای بر خطا روند؟ علی به او می فرماید:

إِنَّكَ لَمَلْبُوسٌ عَلَيْكَ، إِنَّ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ لَا يُعْرِفَانِ بِأَقْدَارِ الرَّجَالِ، اِعْرِفِ الْحَقَّ تَعْرِفِ أَهْلَهُ، وَاِعْرِفِ الْبَاطِلَ تَعْرِفِ أَهْلَهُ."

ظه حسین پس از نقل جمله های بالا می گوید: "من پس از وحی و سخن خدا، پر جلال تر و شیواتر از این جواب ندیده و نمی شناسم." - انتهی.

نه به آن حرفت و نه به این حرفت! هم آن موقع
اشتباه کردی و هم این موقع، هردو اشتباه است! آن
موقع شما به ریش و عمامه نگاه می کردید! خب بنده
هم زیادتر ریش می گذارم، تا کجا بگذارم؟! مبدأ و
منتهایش را بفرمایید! اینهایی که ریش [بلند]
می گذارند، واقعاً انسان بعضی از اینها را که نگاه
می کند می بیند شیطان مجسم است، کدورت دارد!

به همین عربستان بروید و ببینید ریشها تا
کجاست، هرچه بخواهید ریش دارند! پارسال با رفقا
بودیم و اینها در مسجدالنبی می نشستند، گفتم که
بعضی از اینها را که می بینید فقط یک نگاه کنید ولی
در بعضی از اینها باید تأمل کرد، این ریشی که به آن
رسیده است جالب است! بعضی از اینها عکس
انداختن می خواهد! بعضی عکس رنگی می خواهد
و بعضی یک حلقه فیلم می خواهد که [از ریش آنها
فیلم بگیری] که این چه ریشی درست کرده است!
واقعاً بعضیها چقدر به این ریش و اینها می رسند!
این از این طرف. از آن طرف هم ریش زدن و کم
کردن به عنوان توجه نکردن به اینها، این هم

قرتی بازی، لات بازی، فرار کردن از مسئولیت و به حساب این مسائل گذاشتن است! هردوی اینها غلط است و خلاف است! ره چنان رو که رهروان رفتند! نه به این طرف و نه به آن طرف. انسان نباید کاری بکند که ببیند نفسش می خواهد به یک سمت گرایش پیدا کند و آن گرایش می خواهد او را از آن مسئله و حریت طریق فرار بدهد می خواهد او را محدود و مقید کند! این مسئله مسئله ای است که انسان باید به آن توجه کند. حالا خیال می کنم مطلب خیلی قابل برای توضیح ندارد که بخوایم بخوانیم. آنهایی که پای منبر ابوبکر و اینها بودند واقعاً گریه شان درمی آمد ها! گریه می کردند و نمی دانم این گریه از کجا درمی آید! همه نگاه می کردند و می گفتند: به به صحابی رسول خدا، پیرمرد! عمامه و محاسن دارد و گریه می کند. کمی گریه می کرد و بقیه هم گریه می کردند! امیرالمؤمنین علیه السلام می آمد یک نگاه می کرد [و متوجه می شدند که واقعیت

^۱. دیوان شاه نعمت الله ولی، مثنوی ۵۶:

ره چنان رو که رهروان رفتند *** راه رفتند و ناگهان رفتند

ندارد!] چقدر شیطان در تقویت تخیل ماهر است!

اللهم صلّ علی محمد و آل محمد